

Kissa katossa

Heräsin yöllä tunteeseen, etten ollut yksin. Avasin silmät puoliavoimeen tilaan, jottei se joku huomaisi minun huomanneen hänet. Huoneessa ei kuitenkaan ollut ketään paitsi minä itse, eikä minua lasketa, sillä minä olen minä enkä joku toinen.

Yht'äkkiä huone valaistui. Räjähäneen sateenkaaren vääristyneet riekaleet leiskuivat ja sinkoilivat ympäriinsä tunkeutuen aivojeni pimeimpiinkin sokkeloihin. Orastava tärinä antoi hapuilevan säestyksen sinfoniselle myrskylle, jonka esitykseen en tietääkseni ollut varannut lippua.

- Olkaa hyvä ja maksakaa!

Ääni kuin karviaishyytelöllä valeltu bassonkieli. Orvokkeja, palavia kynttilöitä ja silmättömiä nukkeja pulpahti lattian kuplivasta vedestä. Naukaisu. Tuijotin neliraajaotteella katossa roikkuvaa kissaa, sen laajentuneita, vihertäviä silmiä, joista heijastuivat eilisen kadonneet unelmat.

Pelkäsin. Pelkäsin sekä ruumiini että mieleni terveyden puolesta. En ollut koskaan kokenut vastaavaa ja voikin sanoa, että olin lähes shokissa. Tai oikeastaan olinkin, en vain tajunnut sitä.

Huone heilui ja ikkunat valuivat jauhoina lattialle kuivaten sen. Tv:n uutistenlukijan näköinen kumiankka jätti hauskat jäljet.

Asuin kaukana metsässä, silti ulkoa kuului ihmisten huutoa; solvauksia ja uhkauksia. Mitä olin tehnyt, mistä he olivat suuttuneet?

Kuulin savupiipun sortuvan, riensin ikkunaan ja näin nurmelle putoilevien tiilien muodostavan irviön. Sauna lipui ohi. Sen lauteilla viiksekäs karhu heitti löylyä ja lauloi Rigoletton aariaa La donna e mobile.

Saunan mentyä tuli hiljainen hetki. Äkkiä huoneen täytti siipien kiivas läiskintä haukan lentäessä nurkasta nurkkaan ulospääsyä etsien. Se tarrasi päähäni vieden tukon hiuksia mennessään. Pihalla vanha nainen itki.

Valonräiskintä loppui, samoin tärinä. Jäljellä oli vain pieni keltainen piste seinällä. Aioin koskettaa sitä, mutta se livahti kikattaen pakoon kuin Laakso-sen Meiju koulun pihalla yrittäessäni tarttua hänen palmikkoonsa. Toisella kerralla sama tulos. Kuten kolmannella ja neljännelläkin. Piste ilkkui:

- Et sinä minua kiinni saa, olet siihen aivan liian hidas!

Oli pakko kokeilla hämäystä.

- Olet oikeassa, luovutan.

Saman tien läväytin koko kämmenen leveydeltä. Piste oli kuitenkin arvanut aikeeni väistäen helposti ja nauroi ilakoiden. Jostain syystä aloin pitää tuosta vikkelistä pikku olennosta.

- Puhutaanko ihan suoraan, niin kuin mies pisteelle ja piste miehelle?

- Puhutaan vaan. Voit aloittaa, ole hyvä.

- Kiitos. Ihan aluksi: kuka olet ja mistä tulet?

- Olen AR7, ftoni, ja tulen kaukaa, neljäntoista miljardin vuoden takaa.

- Alkuräjähdyksestä! Ohhoh, pitkäänpä olet reissannut.

- Niin, ja tässä sitä nyt ollaan.

- Totta, mutta miksi kaikki tämä valoshow ja muu oheistoiminta?
- Ne kuuluvat fotonien normaaleihin taloontulorituaaleihin. Pahoittelen mahdollisesti aiheuttamaani häiriötä.
- Äsh, mitäs mokomasta, sunnuntaisin nukun muutenkin pitempään.
- Nukkumisesta puheenollen, minua suoraan sanoen jo hiukan ramasee.
- Hetkinen.

Hain eteisen kaapista mummoni kutoman lapasen ja laitoin sen yöpöydälle. AR7 siirtyi sen päälle, haki oikean asennon ja sanoi unisella äänellä:

- Kiitos, Maan asukas. Hyvää yötä.
- Hyvää yötä.

Kävin peiton alle ja katselin kattoa. Kissa oli kadonnut.
